

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

IX. De alijs peccatis occultioribus, superbia nimirum, obstinatione & propria voluntate, quæ multi ignorant, atque ex ignorantia culpabili Confessario non manifestant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

hoc sese mortificare debent, à Deo of-
 fensarum omnium, quas in talibus re-
 bus ignoranter fortè admiserunt, ve-
 niam postulando, & cum Dauide dice-
 do: *Delicta iuuentutis meae, & ignorantiam
 meas ne memineris: sed perfectam om-
 nium tribue remissionem.*

CAPVT IX.

*De aliis peccatis occultiorib. superbia nim-
 rum, obstinatione, & propria voluntate, quae
 multi ignorant, atq; ex ignorantia cul-
 pabili Confessario non mani-
 festant.*

Peccata haecenus enumerata, quae
 ex ignorantia culpabili committuntur,
 exteriora, sensibilia, & cognita sunt
 facilia: sed alia sunt subtiliora, quae
 in penetralibus animi latitant, & à
 plerisque virtutis amatoribus Deoque
 serio seruire cupientibus perpetrata
 sunt, at ob negligentiam suam aduertere
 nequeunt. Quamuis autem non semper,
 maiori tamen ex parte mortalia sint,
 & valde noxia, imò talia vt omni,
 qua possibile est diligenter non secus ac
 mortalia peccata, sunt festiganda.

Ex horum numero est, certa quædã
 animi elatio, qua homo se in corde suo
 magnum, alijs que meliorẽ esse peruer-
 sa opinione arbitratur: præsumptio in-
 tellectus, qua propriam suam opinio-
 nem, & iudicium nimis magni facit, &
 plus quàm æquum, ac honestũ sit, ob-
 stinatẽ sequitur: propriæ voluntatis
 superbia, qua valdẽ irrationabiliter
 propositum suum diligit, & in omnib.
 aliorum cõsensum desiderat: præsum-
 ptuosa, & nimia virium corporis vel
 animæ confidentia: leuis operũ, & iu-
 dicioꝝ Dei æstimatio: immoderata
 alios vincendi cupiditas: peruersa de
 bonorum illorũ, quæ ad nos nihil per-
 tinent mœstitia: clãdestina honorum
 & dignitatum ambitio, vel consecra-
 tio: in castigatione corporis, ieiunijs,
 vigilijs, & alijs pœnitentijs, propria sua
 voluntate, inscio patre spiritali, assu-
 mendis indiscretio: prauum spiritua-
 litatis desiderium, quo quis externum
 quippiam appetit, vt ab hominibus vi-
 deatur, aliquid peregrinum, & singula-
 re desiderat, vt præ alijs conspiciatur,
 admirationi sit, & pluris fiat.

Hæc sunt occultiora, & magis spiri-
 tualia, vel subtiliora peccata, quib. ho-
 mo frequenter abũdat, & omninõ sub-

F a iacet,

iacet, nec tamen cognoscit, aut confitetur: quia sicut fures ad domum aliquam spoliandam venientes, primo lumen extinguunt, ne videantur; ita cum hæc peccata animum ingrediuntur, & violenter ibi dominantur, lumen gratiæ, & rectæ rationis suffocant, atque extinguunt, ne videat, vel quicquam intelligat.

Hanc admonitionem omnes sancti Doctores, & maximè Venerabilis Richardus his verbis inculcat: *Sed quis vestram & inclitam superbiam, quæ occulta eius radices, atque subtiles cogitationes, quæ ut plurimum lateenter irrepit, & etiam nescientibus subrepat, nisi Deo susurrante (id est occultè reuelante) cognoscat? Rationem autem reddendo, quare omnia alia peccata tantò manifestiora sint, quò maiorem grauitatem secum trahunt, & factus tantò amplius se occultet, & tægeat, quò maior est, subdit: *Quæ quantum in mente dilatatur, tantò minus cognoscitur, quia mens per hanc amplius excecatur. Latet in anima superbia, & hoc ipsa nescit, sed Deus hoc videt, qui occulta conspiciit, & propter ea gratiam suam subtrahit, vel non concedit.* Hucusque Richardus cum Sanctis omnibus testatur, quædam abdita peccata in penetralibus animæ reperiri, que ne*

ch. de S.
Et in Cât.
7.

quidem homo cognoscit, & inter omnia superbiam maximè latebras & angulos amare.

Nec mirum est, Deum hac formidabili afflictione peccatores visitare, & permittere, vt in peccatum ipsis ignotum labantur: Nam illos hac ratione tractat, qui antea quedam delicta commiserunt, taliaq; esse animaduertunt, nec tamè verè pœnituerunt. Quocirca in huius audaciæ, & impudentiæ pœnam, qua ipsum scienter, atque expura malitia grauitè offenderunt; patitur vt hac indignationis suæ sagittâ peccatores vulnerentur, quæ vna ex maximis calamitatibus est, quas in hac vita immittere solet, quo scilicet plenis velis, aut animo dissoluto (si ita dicendum est) in peccata corruant, quæ ob negligentiam talia esse ignorant, ibique absque vlla pœnitentia iaceant, donec in illis sepè moriantur. Ita Sanctus Gregorius inquit: *Expœna culpe est, Lib. 14 m. videre bonum, quod agere debeat, & tamen implere non posse: & rursus, ex grauiori pœna culpa est, quod agere debeat, nec videre.* val. c. 15.

Multa in sacris litteris huiusmodi latentium peccatorum exempla sunt, quæ ex ignorantia fiunt, & tamen à Deo peccatori imputantur, ac horrèdè

Reg. 15.

admodum puniuntur: è quibus duo
 præcipua tantum ad huius rei verita-
 tem demonstrandam proponemus. Iste
 fit Deus Saul Regem ad terram Ame-
 leitarum proficisci, ut illos euertere-
 dicitque, ne ulli homini, aut bestiae par-
 ceret, eò quòd nullam misericordiam
 cum Israeliticis de Aegypto descende-
 tibus, sed omnem crudelitatem exco-
 cuissent. Accingit se itineri, homines
 & animalia, prout in mandatis accep-
 rat, internecioni tradidit, sed Regem
 & vitam concessit, aliquamque me-
 liorum animalium bello acquisitionem
 partem conseruauit. Non putas, se hoc
 in parte peccare: quod enim ad Regem
 attinet, illi sub specie humanitatis mi-
 sericordiam fecerat; quantum uero ad
 greges, illos externo religionis præ-
 textu reseruauit, ut Deo sacrificare-
 Cum autem Samuel Propheta ipsum
 de diuini præcepti transgressione re-
 dargueret, respondebat se obseruasse,
 perfecisse quacunque ei Deus manda-
 uerat. Et quamuis malè egisset, qui
 sui muneris non erat Dei præceptum
 iuxta suum beneplacitum exponere,
 nec ob humanitates, vel religionem
 aut obsequium Dei contra illius ser-
 monem quicquam agere: tamen non
 putabatur.

COMMVNIONE. 127

putabat, se hac in re Deum offendisse, sed benè fecisse: & quod non arbitrabatur, esse peccatum, hoc illi Deus meritò, vt graue crimen imputauit, eumque regno priuando, respuendo, & turpiter mori permittendo, seuerè puniuit.

Ira Dei permisit, vt Dauid numerandi populi, & lustrandorum sui regni bellatorum voluntatem conciperet; quod executioni mandauit: sed peccatum illud maximum, tam ipsi, quàm toti populo noxium valdè fuit; tum quia hunc numerum inire opus non erat; tum verò, quòd species quædam superbiæ, & arrogantia esset, vti à S. Gregorio vberius explicatur. Contra legem erat, quæ iubebat, vt cum populus ingruente aliqua necessitate recenseretur, quilibet certam elleemosynam in obsequium tabernaculi offerret: At quamuis hoc facinus tam graue foret, & tot rationibus legi diuinæ repugnaret, nihilominus Dauid non putabat, se tam grauiter deliquisse, donec afflictionem vidit dira peste populum consumere, vt iam tum septem millia hominum mortua essent, cum peccatum suum, illius grauitate considerata, agnosceret, diceretque: Peccauit

2. Reg. 24.

Exod. 30.

F 4 valde

valdè in hoc facto, quia stultè egi nimis, la-
 cuiusmodi autem peccatum lapsus est,
 quia præsumptioni cuidam radice in
 animo suo agere permisit, cum se con-
 tra hostes suos tam potentem & glo-
 riosum esse cerneret: & ob hanc cau-
 sam & populi peccata, Deus illum
 cuiusmodi ignorantiam, & cœcitate
 labi passus est, vt sceleris, quod opor-
 tuerat, magnitudinem non agnos-
 ceret.

Sicut ergò Saul & David ista sceleris
 causa, grauitatem illorum ignorantia
 perpetrarunt: ita multi ex ignorantia
 culpabili, vt diximus, in variis gene-
 ralijs incidunt, & quidam nunquam
 la cum Saule animaduertunt, & con-
 fitentur, sed in eis moriuntur, & peni-
 tentiam agunt: nonnulli cum Dauide in eorum
 cognitionem veniunt, & tandem peni-
 tentiam agunt. Vt igitur nos à
 cœcitate præseruemur, vel si cœcitate
 incidimus, inde possimus resurgere,
 amplectamur subito reme-
 dia, quibus vti de-
 bebamus.